

Bjørn Bøyesen 1943-2009

PUBLISERT 5. november 2009

En god venn og en engasjert kollega har forlatt oss. Bjørn døde 29. juli, 66 år gammel. Selv om han hadde vært alvorlig syk i lengre tid, ble mange som kjente ham, likevel forundret over at han skulle dø nå, fordi han alltid var så sterk og optimistisk når det gjaldt å bli frisk igjen.

Bjørn utdannet seg til psykolog ved Universitetet i Oslo, og fra han var ferdig utdannet i 1972, arbeidet han innenfor klinisk psykologi. Han skaffet seg allsidig praksis både i voksen-, barne- og ungdomssektorene. Det var imidlertid psykoterapi som ble hans viktigste interessefelt. Her gjennomførte han omfattende og grundig videre- og etterutdanning. Han hadde full utdanning fra Institutt for Psykoterapi, Nic Waals institutt og Forum for Karakteranalytisk Vegetoterapi. Bjørn ble godkjent spesialist i klinisk psykologi i 1979, og fra begynnelsen av åttitallet har han drevet selvstendig praksis i Oslo. Her ble han også avtalespesialist frem til i år.

Det skulle vise seg at Bjørn hadde helt spesielt gode evner til å forstå og «se» sine pasienter. Hans omfattende og gode utdanning og trening gir vel noe av forklaringen på de gode resultatene i hans terapier, men ikke hele. På et personlig plan har nok en høyt utviklet innlevelsessevne overfor andres smerte betydd minst like mye. Han var en raus person som ga av sin tid og sine krefter til andre. Ikke bare pasientene, men også venner og kolleger nøt ofte godt av denne egenskapen.

Bjørn var tilknyttet Institutt for psykoterapi der han hadde sitt kontor i tredivve år. Han var også aktiv i Forum for Karakteranalytisk Vegetoterapi, hvor han en periode satt i styret. I flere år satt han i styret for Wilhelm Reich-huset i Oslo. Men det er fra vårt «Seniorseminar» vi husker ham best. Vi husker ham som en meget solid debattant. Hans veloverveide innlegg der han sjenerøst delte av sin omfattende erfaring og rike kunnskaper, var alltid berikende. Tilsvarende var han alltid en god og mottagelig lytter til det andre brakte frem.

Mange føler sorg ved Bjørns bortgang og vet at de vil savne ham sterkt. Men vi vet også at mange føler dyp takknemlighet for det han har gjort og vært for dem.

Vi vil huske ham som en god og dyktig kollega og som vår venn. Tankene våre går til Unni og Jørgen og familien i Trondheim.

Per Harbitz, Jon Sletvold, Harald Stockman

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 11, 2009, side

